

50ct.

vierde jaargang nr. 10 - 8 november 1969

VIETNAM BULLETIN

HOE DE VIETNAMEZEN VECHTEN.

Verschijnt om de 14 dagen

Redactie: Jan Boonstra Benno Groeneveld
M. van Dulleman Tineke Nijenhuis
W. de Graaff Queenie Stevens

Redactie/administratieadres: Vietnam Bulletin, p/a ASVA
Weesperstraat 51, Amsterdam
Gironummer 1281198, tnv Vietnam Bulletin. Abonnement
f 5,- per half jaar, met stilzwijgende verlenging. Buitenland
f 7,- per half jaar. Losse nummers f 0,50 (België 7 fr.)

acties in washington verwerven algemene steun

door RANDY FURST

In de veronderstelling dat president Nixon in zijn rede van 3 november zal proberen het Amerikaanse volk te vreden te stellen met inhoudsloze concessies, heeft het New Mobilization Committee in een publikatie verklaard: "Nixon is niet van plan een eind aan de oorlog te maken, maar alleen om de verantwoordelijkheden tussen de VS en zijn marionetten te verdelen." De publikatie, waarin het onmiddellijke terugtrekken van de Amerikaanse troepen wordt geëist, werd uitgegeven om de politieke grondslagen aan te geven voor de massale demonstraties van 13 tot 15 november in Washington en San Francisco, alsmede als een antwoord vooraf aan de president. De leiders van het Comité maken zich blijkbaar geen zorg over wat Nixon op 3 november zal zeggen. "De enige consequentie van de rede", zei co-voorzitter Sidney Peck van het Comité, "zal zijn een aanmoediging tot grotere steun aan de anti-oorlogsbeweging."

Ondertussen neemt de steun voor de massale demonstraties van midden november snel toe:

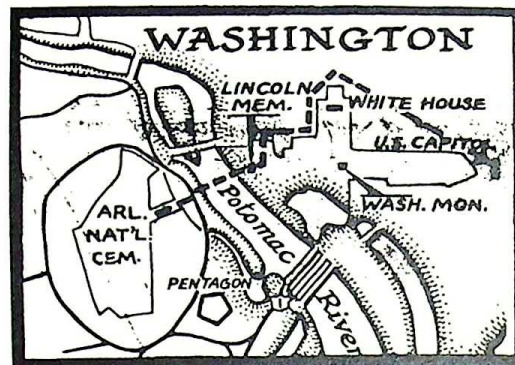
- Leiders van het Mobilization- en het Vietnam Moratorium-Comité hebben op 21 oktober aangekondigd dat zij elkaars plannen voor acties in november zullen steunen. Het Moratorium, een nieuwe groep onder liberale leiding, heeft de grootscheepse actie van 15 oktober georganiseerd waaraan minstens twee miljoen mensen hebben deelgenomen. Het volgende Moratorium is vastgesteld voor 13 en 14 november. De Moratorium-leiders zijn overeengekomen de Mobilization-acties te ondersteunen in de gemeenschappelijke veronderstelling dat zij een 'geweldloos en legaal' karakter zullen hebben. Op een vroegere bijeenkomst hadden de vertegenwoordigers van Moratorium zich akkoord verklaard met de twee grondbeginselen van het Mobilization-Comité, dat elke eenheid gebaseerd zou zijn op de eis tot onmiddellijke en algehele terugtrekking van de Amerikaanse troepen uit Vietnam en dat Links niet zou worden uitgesloten.

- Het Studenten-Mobilization-Comité organiseert een nationale anti-oorlogsstaking van studenten op 14 november, met militaire evenementen op universiteiten als neven-mikpunt op een aantal universiteiten.

- Een vloed van steunverklaringen van vakbondsleiders duidt op belangrijke steun van de bonden aan de actie van 15 november.

- In New York is een Derde Wereld-groep gevormd om een grote massa zwarte en bruine anti-oorlogsdemonstranten naar Washington te halen.

- Er zijn steeds sterkere aanwijzingen dat de mars van Washington te groot zal zijn om door iemand, zelfs in het Witte Huis, te worden genegeerd. Dave Dellinger, co-voorzitter van het New Mobilization-Comité, heeft voorspeld dat de mars "de grootste demonstratie van voorstand in de Amerikaanse geschiedenis zal worden."

De demonstraties starten op 13 november om middernacht (24 uur) bij de Arlington begraafplaats via Witte Huis naar het Capitool. Men loopt in één enkele rij en draagt namen van dode Amerikanen en verwoeste Vietnamese dorpen bij zich. Op 15 november! Massademonstratie van het Capitool naar het Witte Huis.

Hoewel Moratorium de actie van 15 november ondersteunt, richt de groep haar voornaamste aandacht op plaatselijke zittingen met leden van het Congres op 13 en 14 november. Het sluiten van scholen staat minder op de voorgrond. Wachtlopen zal worden aangemoedigd, alsmede marsen naar de Capitools der verschillende staten. Het bureau in Washington zal de Mobilization-organisatoren helpen met organisatietechniek, met ordewachten en sprekers, maar zal er geen literatuur over verspreiden.

DE DRIE VIETNAM-EISEN VAN MOBILIZATION

"Mensen die willen komen, moedigen we aan te komen", zei de Moratorium-woordvoerder Lynn Edwards aan onze correspondent. "We organiseren het niet zelf. We sturen aankondigingen aan onze contactmensen en zeggen daarin dat ze op 15 november moeten komen als ze vinden dat dat een geschikte actie-vorm is."

Vorige week hebben verschillende Moratorium-organisatoren van de Oostkust geprobeerd zich van de demonstraties van 15 november te distancieren, maar Sam Brown, een landelijke organisator van Moratorium, heeft tegenover de pers verklaard: "De vier coördinatoren van het Vietnam Moratorium-Comité zijn samen met sympathisanten uit het hele land van plan mee te marcheren. We zullen steun verlenen aan plaatselijke Moratoriumgroepen die naar Washington willen komen en zullen anderen aanmoedigen ook mee te doen."

De Mobilization-publikatie over Vietnam van 21 oktober verklaarde: "Er kan geen echt einde aan deze oorlog komen, tenzij: de Verenigde Staten alle militaire acties tegen de Vietnamezen te land en in de lucht stopzetten; alle Amerikaanse troepen, uitrusting,

vliegtuigen en helikopters worden teruggetrokken en de Amerikaanse bases worden ontmanteld; alle steun aan de regering van Thieu en Ky wordt stopgezet en het volk van Vietnam de gelegenheid krijgt zijn eigen lot in handen te nemen.

"Over deze drie punten", vervolgt Mobilization, "kan niet in Parijs worden onderhandeld. Zij zouden daar door de Verenigde Staten als een eenzijdig besluit moeten worden aangekondigd. Dan en slechts dan kunnen de besprekingen in Parijs zich bezighouden met het enige onderwerp waarover onderhandeld kan worden: terugbetalingen aan het Vietnamese volk voor de schade die de Verenigde Staten aan hun land hebben berokkend. Natuurlijk hebben wij verantwoordelijkheid tegenover het Vietnamese volk. We kunnen echter niet de verloren levens vervangen of de verminkte lichamen. We kunnen alleen de schade vergoeden die we aan eigendommen en gewassen, huizen en gebouwen, dorpen en boerderijen hebben berokkend."

Het Mobilization-bestuur besloot op 16 oktober om de steunbetuiging van de Noordvietnamese premier Pham Van Dong aan de Amerikaanse vrienden in het herfst-offensief van de anti-oorlogsbeweging te publiceren. Bij het ter perse gaan van dit nummer was een dergelijke verklaring echter nog niet gepubliceerd. Sydney Peck zei, dat dit één van de punten op de agenda was geweest op de vergadering van het uitvoerend comité op 25 oktober in Philadelphia. Hij zei, dat het tijdstip van publikatie van de verklaring en 'de inhoud' nog bepaald zouden worden.

Er circuleerden berichten over 'duiven'-leden van het Congres, die bezorgd zouden zijn dat 'extremistische' organisaties (met revolutionaire ideologieën) de demonstraties op 13 tot 15 november steunden en er ook aan bezig waren. Een aantal leden van het Congres had de demonstratie van 15 november al gesteund. De organisatoren van de 'Mobilization' moeten alleen de lijst van sprekers nog vaststellen voor de twee bijeenkomsten. Ook moet nog besloten worden of men senatoren moet toestaan te spreken. Hierover is in het uitvoerend comité onenigheid ontstaan.

VAKBEWEGINGEN STEUNEN 15 NOVEMBER

Binnen de vakbeweging is de steun voor 13 - 15 november gegroeid. Op conferenties van de vakbewegingen, die vorige week gehouden zijn in San Francisco, St.

vietnam wint:

WAAROM HET VOLK VAN ZUID-VIETNAM HET AMERIKAANSE IMPERIALISME REEDS HEEFT VERSLAGEN - EN HOE HET DAT HEEFT GEDAAN

Dat is de titel van het jongste boek van Wilfred Burchett (a Guardian Book, NY 1968), onlangs bij Uitgeverij Pegasus verschenen in Nederlandse vertaling (f 10,90). We raden onze lezers aan dit boek te kopen en te bestuderen. Hieronder volgt één hoofdstuk.

DE OPBOUW VAN EEN LEGER

Hoe bouwt men een modern leger op uit het niets, zonder over de staatsmacht te beschikken en zonder geld of wapens, maar alleen met een handvol toegewijde mannen om de eerste kern te vormen? Fidel Castro deed het door in het geheim een groep toegewijde aanhangers te trainen in de oerwouden van Latijns-Amerika. Ze landden - 82 man sterk - op 2 december 1956 vanaf de gammele boot 'Granma' op het Cubaanse strand, een schijnbaar hopeloos waagstuk, waarbij ze bij het aan land gaan bijna alle uitrusting verloren en na enkele dagen van moorddadige strijd waren gedeceerd tot een groepje van 12 man. Maar na twee jaren en een maand was Fidels bende uitgegroeid tot een

Louis, Chicago en New York, werden plannen gemaakt voor ondersteuningsacties. De actie ondersteund hebben tot nu toe:

Harrold Gibbons, vice-voorzitter van de Teamsters; Frank Rosenblum, algemeen secretaris-penningmeester van de Verenigde Arbeiders in de Kledingindustrie in Amerika, AFL-CIO; Patrick E. Gorman, internationaal secretaris-penningmeester van de Verenigde Vleessnijders en Slagers van Noord-Amerika, AFL-CIO; Cleveland Robinson, voorzitter van de Nationale Raad Distributie Arbeiders van Amerika, Alliantie voor Arbeiders Actie; Leon Davis, voorzitter en Doris Turner, vice-voorzitter van afdeling 1199 van de Arbeiders in Apotheken en Ziekenhuizen; David Livingstone, voorzitter van district 65 van de Arbeiders in de Groot- en Kleinhandel in Nouveautés, ALA. De vakverenigingen in New York hebben al 150 bussen gehuurd voor arbeiders en zijn van plan samen in Washington te demonstreren onder spandoeken van de vakbeweging. Men meldt, dat Walter Reuther, voorzitter van de Verenigde Arbeiders in de Autoindustrie, zijn kaderleden heeft opgeroepen de leden op te wekken om deel te nemen aan de vredesactiviteiten in midden-november. De Alliantie voor Arbeiders Actie heeft naar verluidt ook een dergelijke oproep gedaan.

In New York hebben zwarten en Portoricanen het Derde Wereld-Comité voor Solidariteit met Vietnam opgericht. "Onze mensen hebben meer belang bij het ophouden van de oorlog in Vietnam dan iemand anders", verklaarde het comité. "En de enige manier waarop deze oorlog kan ophouden, is als alle soldaten nu teruggebracht worden naar huis."

Waarschijnlijk zullen ook honderden soldaten in Washington meelopen. De soldaten-persdienst van het Studenten Mobilization-Comité heeft plannen bekend gemaakt om op 9 november een advertentie te plaatsen in de New York Times, waarin de actie wordt ondersteund en onmiddellijke, volledige terugtrekking wordt geëist. Het SMC heeft al 600 handtekeningen van GI's ontvangen, waarvan 150 uit Vietnam. Op 13 en 14 november zullen soldaten en burgers bij elkaar komen in het Shoreham Hotel voor een Nationale Conferentie over de Rechten van de dienstplichtige soldaat.

(Am. Guardian, 1 november 1969)

werk uit de Vietnamese literatuur. (Het gedicht wordt op scholen minutieus bestudeerd, het wordt dikwijls voor de radio gebracht; bijna iedere Vietnamees kan er lange passages uit zijn hoofd van opzeggen.) Als het verhaal begint, is de heldin, Kieu, een jong meisje. Een jonge man ziet haar, wordt op haar verliefd en maakt haar in het geheim geduldig het hof, maar hij wordt weggeroepen door familieaangelegenheden, voordat hij de redenen van zijn vertrek kan uitleggen. Kieu gelooft dat hij haar heeft verlaten, en wanneer ze zelf met familiemoelijkheden wordt geconfronteerd, besluit ze zich als concubine te verkopen aan een rijk man, om zodoende haar vader uit de schuldevangenis te redden. Na twintig jaar lang mishandelingen en veranderingen te moeten hebben ondergaan, belandt ze tenslotte in een bordeel. Ze slaagt erin te ontkomen door in een Boeddhistisch klooster te gaan. Ze gaat naar huis en ontmoet daar de man die zij liefheeft. Hij vraagt haar ten huwelijk. De lange slotscène speelt tijdens hun huwelijksnacht. Kieu vertelt haar echtgenoot dat hoewel zij innig van hem houdt en nooit genoten heeft van de seksuele omgang met anderen, het huwelijk niet voltooid kan worden. Hij zegt dat haar ongelukkig leven tijdens hun lange scheiding voor hem van geen belang is, maar zij houdt aan en zegt dat zij niet rein is. Juist omdat ze van elkaar houden, zegt ze, moeten zij dit offer brengen. Tenslotte geeft hij, uit liefde en respect voor haar, toe. Het gedicht eindigt met een beschrijving van de harmonie en het geluk dat zij in hun huwelijk bereiken. In westerse ogen kan dit nauwelijks als een happy end beschouwd worden. Kieu had beter aan tbc kunnen overlijden in de armen van haar geliefde, juist nadat zij elkaar hadden teruggevonden, dan hem zijn hele leven onthouding op te leggen, vinden wij. Maar zelfs voor de Vietnamees van vandaag heeft het verhaal een juiste en bevredigende afloop. Ik geloof dat veel van de 'geslotenheid', geheimzinnigheid en uitdrukkingloosheid die wij aan hen toekennen voor een groot deel valt te herleiden tot het feit dat zij een opmerkelijk kieskeurig volk zijn.

HET BOS VAN JUFFROU THAM

Een van de meest opvallende kenmerken van Vietnam is dan ook de positieve wijze waarop elk probleem wordt benaderd. Zo merkte professor Buu, de minister van Hoger Onderwijs, zonder een spoor van ironie op: "De Amerikanen hebben ons veel geleerd. We hebben bijvoorbeeld leren inzien dat prachtige gebouwen, zoals de splinternieuwe Polytechnische school die we bij het begin van de escalatie hebben moeten ontruimen niet nodig zijn voor het onderwijs. Sinds we onze gedecentraliseerde scholen in het oerwoud hebben opgezet, is het onderwijs vooruitgegaan. Natuurlijk zouden we graag beter voedsel en mooiere kleren hebben, maar we hebben in de afgelopen drie jaar wel geleerd dat ze voor veel dingen niet noodzakelijk zijn. We beschouwen ze niet als fundamenteel, al zijn ze wel belangrijk." Een van de voordelen die de gedwongen evacuatie van de universiteit van Hanoi naar de provincie met zich mee heeft gebracht, was volgens hem dat de studenten hun eigen faculteitsgebouwen hebben moeten opzetten en hun eigen voedsel hebben moeten leren verbouwen. (Iedere geëvacueerde school of fabriek vormt een gemeenschap op zichzelf, en wordt gevraagd niet te parasiteren op het dichtstbijzijnde dorp, maar in eigen levensonderhoud te voorzien.) Door deze beproevingen ontstaat er een 'nieuw type mens'. Het klinkt ongelooflijk, maar de Vietnamezen hebben ook oog voor de 'voordelen' die hun situatie met zich mee brengt, in het bijzonder de positieve uitwerking op het karakter. Toen Ho Tsjj Minh zei dat de geestkracht van het volk vergroot wordt door de bombardementen, bedoelde hij meer dan alleen een verbetering van het moreel. Men gelooft dat de oorlog het zedelijk niveau van de bevolking blijvend verhoogd

heeft. Men meende bijvoorbeeld altijd in Vietnam dat het ergste dat een familie kon overkomen het verlies van huis en bezittingen was (vele families hebben erfstukken die soms tot de tiende eeuw teruggaan), maar nu dit tienduizenden families is overkomen, heeft men ontdekt dat er ook bepaalde voordelen aan verbonden zijn: men gaat minder waarde hechten aan materiële zaken, men wordt genereuzer. (Dit is de strekking van een film die ik daar zag, Het bos van juffrouw Tham, waarin op het eind een boer aanbiedt de twee bomen, waaraan hij zijn hele leven besteed heeft, om te hakken om daarmee een kapot gebombardeerde weg voor legerwagens te herstellen.)

'MENSEN ZIJN OVERAL TER WERELD GOED'

De Vietnamezen zien Ho niet als denker, maar als man van actie; zijn woorden zijn voor praktisch gebruik bestemd. Dit geldt ook voor de iconografie (de leer van de waarde die toegekend moet worden aan hoe mensen afgebeeld worden; red.VB) van de Vietnamese strijd, die noch visueel noch ideologisch gezien van veel subtiliteit blijkt geeft. (Natuurlijk werkt het nutsprincipe niet overal even goed, zoals uit het vrij lage niveau van de Vietnamese beeldende kunst - met uitzondering van de posters - blijkt. In tegenstelling tot de povere kwaliteit van schilderkunst, film, proza en dans, leken me alleen poëzie en toneel van een behoorlijk peil.) Misschien is ditzelfde principe ook een van de redenen waarom men nog steeds in sommige regeringsbureaus, fabrieken en scholen portretten van Jozef Stalin ziet. Stalin is de traditionele rechter-figuur in de viereenheid Marx-Engels-Lenin-Stalin, en de Vietnamezen hebben tijd noch behoefte zich in symbolische controversies te verdiepen. De samenstelling van dit kwartet is een vorm van beleefdheid tegenover de belangrijkste natie en leider-in-naam van het 'socialistische kamp' daterende uit 1954 toen de huidige regering aan de macht kwam. Men is er zich in Vietnam terdege van bewust dat dit beeld in 1968 zijn geldigheid heeft verloren, en vele Vietnamezen bleken ernstige bedenkingen te hebben tegen de huidige binnen- en buitenlandse politiek van de Sovjet-Unie, en zelfs tegen het karakter van zijn bevolking. (Ho Tsjj Minh, wiens portret men zelden in openbare gebouwen aantreft, heeft een paar jaar geleden de Lenin-prijs geweigerd.) Maar wat de Vietnamezen met name in Hanoi ook mogen denken, of in privé-gesprekken mogen zeggen over de Russen - dat ze met de Amerikanen collaboreren, dat zij de strijd van Vietnam niet werkelijk steunen, dat zij de idealen van het zuivere communisme en de wereldrevolutie hebben opgegeven, dat zij neigen naar dronkenschap en lompheden - dit tast het oude imago nog niet aan. Het blijft - althans voorlopig nog - een beleefd huldeblijk aan het idee van eenheid en onderlinge solidariteit van de communistische landen.

Het maakt allemaal deel uit van de Vietnamese levensstijl, die alles wat duister is en aanleiding geeft tot nodeloze complicaties vrijwel stelselmatig uit de weg schijnt te gaan. Niemand kan beweren dat de Vietnamezen geen gevoel voor subtiliteit bezitten wanneer zij hun grootscheepse acties voorbereiden, zoals aangevoerd wordt door het fabelachtige strategische inzicht van generaal Giap. Maar wanneer men iets uit wil drukken of een 'gebaar' maakt, gaat dat zo direct en eenvoudig mogelijk. Ik kreeg de indruk dat de Vietnamezen orecht geloven dat het leven ongecompliceerd is. Zij geloven ook, hoe ongelooflijk dat gezien hun huidige situatie ook mag klinken, dat het leven prettig is, hetgeen de achtergrond vormt van het opmerkelijke gemak en het gebrek aan zelfbeklag waarmee men uitpuddend lang achter elkaar werkt en dagelijks de dood van zijn naasten en zichzelf onder ogen ziet. Het verschijnsel van existentiële eenzaamheid of vervreemding komt bij de Vietnamezen gewoon niet voor - waarschijnlijk omdat

zij ons type 'ego' en ons vermogen schuldgevoelens de vrije loop te laten missen. Het is voor een bezoeker niet gemakkelijk dit alles zomaar aan te nemen. Ik heb in de eerste dagen van mijn verblijf veel moeite besteed om te ontdekken wat er 'achter' de schijnbare evenwichtigheid van de Vietnamezen schuilde. De ernst, die in Confuciaanse stijl overeenkomt met onzelfzuchtigheid en diep in de Vietnamese cultuur is ingebed, is iets dat door een bezoeker uit de westerse kapitalistische wereld, die gewend is dergelijke fenomenen psychologisch te ontluisteren, moeilijk ingezien, laat staan op zijn juiste waarde geschat kan worden. Alleen al de tengere bouw van de Vietnamezen en hun fysieke gratie kan een slungelachtige grofgebouwde Amerikaan al tegen hen innemen. De Vietnamezen gedragen zich met een gevoel van waardigheid waarvan wij geneigd zijn aan te nemen dat het op naïviteit of aanstellerij berust. En verder zijn ze zo oprecht en intens gepreoccupeerd met een eigenschap als moed, met het ideaal een eerlijk en dapper leven te leiden. Wij leven in een tijdperk dat gekenmerkt wordt door een devaluatie van het heldendom; daarom beschouwen de meeste mensen in onze samenleving hun leven als saai en muf, afgezien van de wijze waarop zij hierop reageren. Maar in Vietnam wordt men geconfronteerd met een heel volk dat het geloof bezit in, zoals Lawrence het noemde, 'de eeuwige, subtiele waarde van de heroïsche impuls'. Het moet voor een Amerikaanse intellectueel, die doordrongen is van het verval van de heroïsche geest, met name moeilijk zijn om te ontdekken waardoor de Vietnamezen bezielde worden, en om geloof te hechten aan de prestaties die in de lange geduldige strijd voor de bevrijding van hun land verricht zijn. Uiteindelijk vormen de problemen die men bij een bezoek aan het land ondervindt, een afspiegeling van de geloofscrisis in de post-industriële westerse maatschappij. De Vietnamezen beschikken niet alleen over kwaliteiten waar men in ons deel van de wereld eenvoudig niet meer in gelooft, zij combineren ook nog eigenschappen die volgens ons met elkaar in strijd zijn. Wij nemen bijvoorbeeld aan dat een oorlog intrinsiek de mens 'verdierlijkt'. Maar Noord-Vietnam is tegelijkertijd een krijgshaftige maatschappij, die geheel gemobiliseerd is voor de strijd, en een hoogbeschaafde samenleving die sterke nadruk legt op vriendelijkheid en goedheid. Een van de frappantste voorbeelden hiervan is het verhaal van Phan (één van de begeleiders van de Amerikaanse bezoekers; red.VB) over de wijze waarop men de duizenden prostituees die na de bevrijding van Hanoi in 1954 opgepakt zijn, behandeld heeft. Zij werden onder de hoede van de Vrouwenbond gesteld, die herstellingsorden voor hen in de provincie inrichtte, waar zij de eerste maanden lang uitgebreid verwend werden. Men las hun sprookjes voor; men leerde hun kinderspelletjes en men liet hen de hele dag spelen. Phan legde uit dat dit werd gedaan 'om hen weer vertrouwen in de mensheid te laten krijgen'. "Ze hadden met zo'n verschrikkelijke kant van de menselijke natuur kennis gemaakt. Zij konden dat alleen vergeten door weer kind te worden." Pas na deze periode leerde men hun lezen en schrijven en een vak waarmee zij in eigen onderhoud konden voorzien.

Verder gaf men hun een bruidsschat mee, om hun kansen op een huwelijk te vergroten. Men moet aannemen dat mensen die een dergelijke therapie bedenken een andere morele verbeeldingskracht bezitten dan wij. Niet alleen hun liefde, maar ook hun haat heeft een andere inhoud dan bij ons. Natuurlijk haten de Vietnamezen de Amerikanen in zekere zin, maar op een andere manier dan Amerikanen in dezelfde omstandigheden zouden haten. De Noordvietnamezen bekommeren zich werkelijk over het welzijn van de honderden krijgsgevangenen gemaakte piloten en verstreken hun ruimere rantsoenen dan de Vietnamese bevolking ont-

vangt "omdat zij groter zijn dan wij" vertelde een Vietnamese officier ons "en omdat zij gewend zijn meer vlees te eten dan wij". Men gelooft in Noord-Vietnam oprecht in de goedheid van de mens. ("Mensen zijn overal ter wereld goed", zei Ho in 1945, "alleen de regeringen zijn slecht") en in de mogelijkheid dat de moreel diep gezonkenen, waaronder zij ook hun onverzoonlijke vijanden en zelfs de Amerikanen rekenen, altijd nog vatbaar voor verbetering zijn. Ondanks al deze hoogdravende woorden die de Vietnamezen bezigen, ontkomt men er niet aan te geloven in de oprechtheid van hun ideeën.

EEN UNIEK LAND?

Is Noord-Vietnam werkelijk zo'n uniek land? Ik zou deze vraag niet zomaar kunnen beantwoorden. Maar ik weet wel dat Noord-Vietnam, hoewel het zeker geen Shangri-La is, een zeer opmerkelijke natie is; dat de Noordvietnamees een uitzonderlijk mens is, en dit kan niet alleen verklaard worden door het bekende feit dat elke heftige strijd, of werkelijk wanhopige crisis gewoonlijk het beste (of het slechtste) in de mens naar voren brengt en een gevoel van kameraadschap met zich mee brengt. Maar dit is niet het enige dat in de Noordvietnamezen bewonderd kan worden. De Vietnamezen zijn 'totale' mensen, geen 'versnipperde', zoals wij. Natuurlijk maakt een dergelijk type mens op buitenstaanders een zeer simplistische indruk. Maar wanneer men het karakter van de Vietnamezen nauwkeurig ontleeft, merkt men dat ze allermindst simplistisch zijn, en dat een paternalistische houding van ons tegenover hen nauwelijks te rechtvaardigen is. Men is gewoon niet simplistisch als men in staat is rustig lief te hebben, vertrouwen te hebben zonder reserves, te hopen zonder zelfspot, zich moedig te gedragen, en zware taken te verrichten met onuitputtelijke energie.

In onze maatschappij zijn er misschien een paar mensen te vinden die zich enigszins kunnen voorstellen dat al deze eigenschappen te verzevenlijken zijn - en dan nog alleen in hun privé-leven. Maar in Vietnam is zelfs het onderscheid tussen publiek en privé, dat bij ons vanzelf spreekt niet nauwkeurig bepaald. Deze vage grens tussen openbaar en privéleven bij de Vietnamezen is ook verantwoordelijk voor de pragmatische, in woorden en ideeën vrij povere stijl van hun revolutie. Misschien vormt daarentegen het scherpe onderscheid dat wij maken gedeeltelijk een verklaring voor de grote hoeveelheid - soms zeer interessante - woorden waarmee wij elke revolutionaire daad plegen te begeleiden.

NIXON'S VREDESPLAN ALS HUISRECEPT NEEMT VORM AAN MAAR GEEFT HET VREDE IN VIETNAM?

SVEN ÖSTE
(Dagens Nyheter, 18-10-'69)

Zo langzamerhand heeft Richard Nixons 'vredeplan' wat contour gekregen. Maar de vraag blijft of hij er zelf aan gelooft - of hij niet alleen maar hoopt dat dit plan kan zorgen voor vrede op het thuisfront, maar zich ook voorstelt of het vrede in Vietnam kan brengen. De president zelf heeft zich niet verder uitgelaten over zijn vredes-evangelie. Die taak werd toebedeeld aan de minister van defensie Melvin Laird, die in de afgelopen weken - in televisie-interviews, tijdens persconferenties en ten overstaan van vakbondsleiders uit het imperium van George Meaney, de AFL-CIO, wellicht het grootste havikkennest in dit land na het Pentagon - dit evangelie wat meer heeft toegelicht.

Bij tijden sprak Laird zich wel eens al te duidelijk uit; dat gebeurde afgelopen donderdag toen hij tijdens een geïmproviseerde persconferentie in het Pentagon bevestigde dat de Verenigde Staten ermee rekenen om 'na het einde van het Vietnam-conflict' daar een begrensde troepenmacht van circa 10.000 man achter te laten, met de taak als militaire adviseurs en instructeurs te blijven optreden. Op zaterdag haastte het Witte Huis zich om deze uitspraak ongedaan te maken, omdat hiermee immers het duidelijke bewijs werd geleverd dat het bewind van Nixon er niet op rekent om door middel van vredesonderhandelingen tot een overeenkomst te komen - plus dat men er niet over denkt om zijn greep op Zuid-Vietnam los te laten. Natuurlijk wezen zowel het Witte Huis als het ministerie van buitenlandse zaken erop dat 'de ideale oplossing' natuurlijk zou zijn om een einde te maken aan alle bemoeienissen met Zuid-Vietnam. Maar Laird's woorden konden door geen uitvluchten worden uitgewist; hij beging een stommit, 'dacht hardop', hetgeen slechts bevestigt wat men allang vermoedde.

Het wachtwoord van het plan van de regering-Nixon is uiteraard de veelomstreden 'Vietnamisering', dus het terugtrekken van de Amerikaanse troepen in hetzelfde tempo als de mate waarin de kracht en strijdvaardigheid van het leger van de Saigon-junta groter wordt. Tot aan de laatste zomermaanden waren er nog enige tekenen - wellicht geheel misleidende - dat Nixon van plan was om een andere lijn te gaan volgen; om werkelijk op diverse manieren door druk uit te oefenen op de junta in Saigon akkoord te gaan met een of andere vorm van coalitie met het Bevrijdingsleger. Of althans een toestand te vermijden die zou betekenen dat Washington volkomen aan de junta zou worden vastgekoppeld - en zich hierdoor van elke mogelijkheid zou beroven om aan de onderhandelingstafel tot een politieke oplossing te komen.

Maar door de Midway-ontmoeting in juni van dit jaar - het feest van verbroedering tussen Nixon en de leider van de junta, Thieu - werd het duidelijk dat deze gedachte - zo zij al ooit had bestaan - nu geheel was verworpen. Als men nu in Washington verontwaardigd uitroept dat Hanoi en het Bevrijdingsleger een 'harde houding' gedurende de zomer en de herfst in Parijs aan de dag leggen, dan is dit niets anders dan een spiegelgevecht; het was immers het Nixon-regime dat de deur dichtdeed door zich definitief aan de junta te binden en het parool te lanceren van 'de vietnamisering'.

Alles wat er sindsdien is gebeurd heeft slechts de

overtuiging van de tegenstanders versterkt dat Nixon jongleert met holle frazen als hij zegt dat de Verenigde Staten bereid zijn om 'aan het Zuidvietnamese volk het recht van zelfbestemming te geven' en dat zijn regering bereid is om de uitslag van 'vrije verkiezingen' in Zuid-Vietnam te accepteren, zelfs indien deze zouden betekenen dat het Bevrijdingsleger aan de macht zou komen. Zulk een uiteindelijk resultaat van de ongehoorde inzet van de Verenigde Staten - 40.000 dode Amerikanen en 120 miljard dollar - kan de heerser in het Witte Huis niet accepteren. In elk geval niet Richard Milhouse Nixon, die zo hardnekkig heeft gezworen dat hij 'niet de eerste president wenst te worden die zal presideren over een Amerikaanse nederlaag'. En zijn handelingen bevestigen slechts dat een 'eerzame vrede' voor hem slechts bestaat uit een overeenkomst waarin de voortgezette controle van de junta en de Verenigde Staten over Zuid-Vietnam wordt gegarandeerd.

Op dit punt heeft Melvin Laird een zo duidelijk licht geworpen. De 'vietnamisering' betekent niet alleen dat het juntaleger zal worden versterkt. De zgn Saigon-regering moet ook 'politiek versterkt worden', haar 'veiligheidstroepen', dus de politie, moet effectiever worden, de economie moet worden opgebouwd. Met andere woorden, een recept voor de overwinning.

Nu wordt Nixon door de druk van de oppositie in de Verenigde Staten gedwongen om de troepenevacuatie te forceren. Het laatste nieuws is dat hij in zijn rede op 3 november zal verkondigen in de loop van het volgende jaar 300.000 man te zullen terugtrekken. Maar er blijven dan 200.000 man aan 'stoottroepen' achter - en vliegtuigen, artillerie en alles wat de junta nodig heeft om te kunnen overleven en de militaire druk te kunnen handhaven.

De politieke resultaten hiervan zullen dan zijn: sterk verminderde Amerikaanse verliezen, misschien een 'weekkrantsoen' van 20 - 30 doden. De offensieve operaties, die de grote verliezen veroorzaken, zullen dan voor rekening komen van het juntaleger. Deze tendens wordt al zichtbaar, als men tenminste nog enig geloof kan hechten aan de Amerikaanse statistiek, die nu aanduidt dat er de afgelopen week minder verliezen zijn aan Amerikaanse kant en hogere Saigon-verliezen. Cijfers die het verhaaltje over de-escalatie van de strijd van de 'geallieerden' geheel ontzenuwen. Maar tegelijkertijd stelt men de eis dat de tegenstander zijn krijgsinspanningen moet verminderen; Hanoi en het Bevrijdingsleger moeten 'hun goede wil' tonen, de troepenverminderingen van de Verenigde Staten en de afnemende militaire activiteit op de grond beantwoorden met soortgelijke gestes. Deze stelling gaat met soevereine verachting voorbij aan het feit dat 'het doel van de vietnamisering' eruit bestaat om aan het Saigon-leger de agressieve rol toe te delen, en voldoende kracht om de bevrijde gebieden weer te kunnen onderdrukken.

Geloof Richard Nixon werkelijk dat Hanoi en het Bevrijdingsleger dit toekomstperspectief - een sterker Saigon-leger met een Amerikaanse ruggegraat van vliegtuigen en artillerie - zo troosteloos zal vinden, dat ze hierdoor aan de onderhandelingstafel zullen toegeven? Of dat de tegenstander hem zal helpen om dit doel te verwezenlijken door de troepen te verminderen - en daarmee te moeten toezien hoe de bevrijde gebieden in Zuid-Vietnam geleidelijk verloren zouden gaan ten gunste van de junta? Dat ze met de armen over elkaar zul-

len blijven zitten terwijl Nixon nu de opinie aan het thuisfront tracht om te kopen en hij steun blijft verlenen aan de junta?
Misschien heeft hij dergelijke illusies, misschien niet. Zijn generaals in Saigon schijnen in dat geval - mis-

schien alleen al omdat zij zijn politieke spel met het evacueren van troepen willen saboteren - meer realistisch te zijn wanneer zij voorspellen dat Hanoi en het Bevrijdingsleger zullen overgaan tot een winteroffensief.

HET ZAL NU NIET LANG MEER DUREN

Hier volgen de officiële cijfers van het Pentagon over het aantal troepen in Vietnam voor de laatste zes weken:

31 augustus	509.800
4 september	509.600
11 september	508.000
18 september	510.200
25 september	511.500
2 oktober	509.600

Netto-terugtrekking in zes weken 200

Met dit tempo zullen we ieder jaar 1.732 man terugtrekken en weg zijn uit Vietnam in 294 jaar.

(I. F. Stone's Weekly 20-10-'69)

ONVERWACHTE TOEJUICINGEN VAN SOLDATEN IN VIETNAM

Om erachter te komen wat Amerikaanse soldaten die in Vietnam vechten over het Moratorium dachten, heeft de correspondent van Life, Hal Wingo, ongeveer 100 man uit acht verschillende eenheden uit alle delen van Vietnam geïnterviewd. Hij koos in hoofdzaak jonge recruten die kortgeleden aan gevechten hadden deelgenomen. Hier is zijn verslag:

Mijn gesprekken brachten mij tot vier hoofdconclusies:
- Vele soldaten staan openlijk en uitgesproken sympathiek tegenover de georganiseerde anti-oorlogscampagne in de VS.
- De protesten in de VS hebben geen demoraliserende uitwerking op de troepen te velde.
- Vrijwel iedereen beschouwt de vredesonderhandelingen in Parijs als bedrog.
- De soldaten menen dat president Nixon tot nu toe goed werk heeft gedaan door Amerikanen uit Vietnam terug te trekken.

Het grootste onbehagen wordt veroorzaakt door het gevoel dat er in Vietnam niets is bereikt en ook wel niet bereikt zal worden. Voor sommigen is het Moratorium vooral zinvol omdat zij zich vergeten voelen. "Afgezien van onze families", zei soldaat Chris Yapp, "geloof ik dat de demonstranten de enigen zijn die het ook maar iets kan schelen wat hier gebeurt."
Herhaaldelijk gaven zelfs degenen, die het oneens waren met het idee van vredesdemonstraties thuis, toe dat zij niet goed wisten wat de Verenigde Staten hadden kunnen verwerven in ruil voor de 39.000 levens. "Ik zou niet eens weten waarvoor ik vecht", zegt marinier Sam Benson. "Ik ga alleen maar die struiken in

om als doelwit te dienen." Slechts weinigen argumenteren dat wij hier zijn om het communisme tegen te houden en om de Vietnamezen de kans op een beter leven te geven. Velen hebben het gevoel dat er nauwelijks iets is wat de Vietnamezen minder kan schelen dan welk soort regering ze hebben. "Ik zou niet weten wat deze mensen kon bedreigen als ze een communistische regering zouden hebben", zei infanterist Richard Beshel. "Het zijn en blijven rijstverbouwers, ongeacht wie er in Saigon de lakens uitdeelt."

Ongeduld ten aanzien van het Zuidvietnamese leger, de onverschilligheid van de burgers en het ontbreken van Amerikaanse richtlijnen voor het behalen van een militaire overwinning geven vele soldaten het gevoel dat Amerika een sof heeft geladen. Ook al zou de oorlog nu gauw afgelopen zijn, zoals de meeste soldaten geloven, zij heeft al lang genoeg geduurd om een groot aantal nieuwe recruten de kans te geven bepaalde gedachten erover te ontwikkelen nog voor ze er goed en wel zijn. Infanterist James Petrillo zegt: "Ik was al lang tegen de oorlog, maar ik was gewoon te lui om me er echt tegen te verzetten. Als ik de oorlog op de tv zag, kon ik die altijd afzetten en weggaan. Maar hier kun je dat niet doen en als je ziet wat er hier gebeurt, weet je dat je wel móet protesteren."
"Ik heb nooit de zin van deze oorlog begrepen, maar ik ben er naar toegegaan voor een deel omdat ik wilde zien wat er nu in werkelijkheid aan de hand was", zegt legerarts Raul Torres. "Als ik nu terugga, zal ik in de universiteit mijn insigne dragen. Misschien kan ik iemand overtuigen."

(Life, 10-11-'69)

15 OKTOBER IN DE WERELD: EEN VOORPROEFJE VOOR 15 NOVEMBER a.s.

* In ROME hebben een honderdtal studenten en Amerikaanse ingezetenen gedurende meer dan een uur gedemonstreerd voor de Ambassade van de VS op de Via Veneto. Een duizendtal studenten van de katholieke universiteit hebben een symposium bijgewoond en enkele studenten van het Romeins centrum van de Universiteit van Loyola in Chicago zijn een dag in hongerstaking geweest.

* In KOPENHAGEN hebben zeshonderd studenten een debat over Vietnam georganiseerd in de universiteit van Aarhus. In het parlement heeft mevrouw Bodil-Koch, sociaal-democratische oud-minister voor Cultuur, een brief doen circuleren onder de afgevaardigden, waarin de oorlog in Vietnam wordt aangeklaagd en die gericht zal worden aan de Amerikaanse Senator Fulbright.

* In LONDEN hebben 400 demonstranten, waaronder de Amerikaanse acteur Paul Newman en zijn vrouw Joanne Woodward, in de loop van de dag voor de Ambassade van de Verenigde Staten gedefileerd. Op 27 oktober 1968 hadden meer dan 30.000 manifestanten deelgenomen aan een 'grote mars' tegen de oorlog in Vietnam. Moratoriumdag had daarbij vergeleken maar een zeer mager succes. 's Morgens hadden zes Labourafgevaardigden zich naar de Ambassade van de VS begeven om daar een brief af te geven die door veertig van hun collega's was mede-ondertekend en waarin om terugtrekking van de Amerikaanse troepen uit Vietnam werd gevraagd. John Meddison, een Labourafgevaardigde, heeft - zonder succes - geprobeerd een buitengewoon debat over Vietnam in het Lagerhuis tot stand te brengen.

* In BRUSSEL heeft een klein groepje Amerikaanse burgers voor de Ambassade gedemonstreerd waarbij borden werden meegedragen.

Andere demonstraties, merendeels van geringe omvang, vonden plaats in TOKYO, SYDNEY, WENEN, ADDIS-ABEBA, BUENOS-AIRES en in ANKARA.

* In PARIJS hebben zich een honderdtal mensen verzameld om 12 uur 's middags voor de Amerikaanse ambassade. Verschillende delegaties van Amerikaanse studenten die in Parijs wonen, werden door ambassadepersoneel ontvangen, aan wie moties voor het herstel van de vrede in Vietnam werden overhandigd. In het Cultureel Centrum op de Boulevard Raspail woonden meer dan 1000 mensen, merendeels Amerikanen, een meeting bij. Mark Lane voerde het woord. Zeshonderd mensen tekenden een telegram aan Nixon waarin een einde aan de oorlog in Vietnam werd gevraagd. Het actiecomité van de UNEF (Nationale Unie Franse studenten) hield een meeting voor de Faculteit der Letteren.

(Le Monde 17-10-'69)

belangrijkste gebeurtenissen

VAN 15 OKTOBER TOT 31 OKTOBER

- 15 oktober - In Moskou wordt een nieuw akkoord over economische hulp aan de Democratische Republiek Vietnam (DRV) ondertekend. Het gaat om voedsel, petroleumproducten, transportmiddelen, ijzer en non-ferro metalen, textiel, medicamenten, wapens e.a.
- 16 oktober - Bijeenkomst Parijs. DRV-vertegenwoordiger Xuan Thuy stelt voor dat de USA en het Nationaal Bevrijdingsfront (NBF) directe tweezijdige onderhandelingen beginnen (dus met uitsluiting van het Saigonbewind). Het voorstel wordt door Cabot Lodge onmiddellijk verworpen. Melvin Laird, de Amerikaanse minister van defensie, verklaart dat ook na de vrede Amerikanen in Zuid-Vietnam zullen blijven, zij het dat die numeriek minder sterk zullen zijn dan die nu gelegerd zijn in Zuid-Korea (plusminus 55.000 man). Twee Amerikanen, Craig Badiali en Joan Fox plegen zelfmoord uit protest tegen de oorlog.
- 18 oktober - Geruchten dat Nixon op 3 november de terugtrekking van 300.000 man bekend zal maken. Tussen de 150.000 en 200.000 man zullen blijven, vnl luchtmacht en onderhoudstroepen. 78 Amerikaanse soldaten gesneuveld de afgelopen week, de vierde achtereenvolgende week dat het aantal onder de 100 ligt.
- 20 oktober - Rogers, minister van buitenlandse zaken van de VS, verklaart dat de regering 'met respect' heeft geluisterd naar de demonstranten op 15 oktober. Vice-president Agnew had twee dagen eerder gesproken van "een geest van masochisme heerst op dit moment, aangemoedigd door een vermoeide groep van onbeschaamde snobs die zich intellectuelen noemen".
- 21 oktober - Kritiek van Amerikaanse senatoren op Nixons Vietnambeleid neemt af. De Democratische fractieleider Mansfield laat zich in positieve zin uit over Nixons beleid. Hij zegt dat Nixon een de facto wapenstilstand tot stand heeft gebracht. Pham Van Dong, premier van de DRV, arriveert na een bezoek in Moskou in Peking.
- 22 oktober - Melvin Laird, Amerikaanse minister van defensie, spreekt zich uit tegen een de facto wapenstilstand.
- 23 oktober - 39ste bijeenkomst Parijs. NBF-woordvoester Mevr. Nguyen Thi Binh zegt dat de 'Vietnamisatie' van de oorlog tot niets zal leiden. Cabot Lodge spreekt zijn gebruikelijke verklaring niet uit en verlaat de vergaderzaal "om duidelijk te

maken wie het overleg saboteert".

- 24 oktober - Heftige gevechten 45 km ten nw van Saigon. De Zuidvietnamese Sociaal-Democratische Partij trekt zich terug uit het blok dat president Thieu ondersteunt. Groot bezuinigingsprogramma wordt in Saigon bekend gemaakt. Belasting op een groot aantal producten gaat omhoog. De wisselkoers van de piaster op de zwarte markt daalt tot 230 voor 1 dollar (officiële koers 118 voor 1 dollar). De prijzen van levensmiddelen zijn sinds het begin van het jaar met 23% gestegen.
- 25 oktober - Prijzen in Saigon voor benzine en importwaren verdubbelen in één dag. De Zuidvietnamese senaat protesteert heftig.
- 27 oktober - Zuidvietnamese Huis van Afgevaardigden komt niet bijeen uit protest tegen de bezuinigingsmaatregelen. Drie Amerikaanse soldaten zullen door het NBF worden vrijgelaten. Volgens een in Time gepubliceerde enquête is 1 op de 3 Amerikanen voorstander van onmiddellijke terugtrekking der troepen. 497.300 man troepen in Zuid-Vietnam.
- 28 oktober - William Kustler, een Amerikaanse advocaat die in Hanoi is geweest, zal een van de DRV ontvangen lijst van alle Amerikaanse gevangenen overhandigen aan de Amerikaanse vredesbeweging. De DRV protesteert tegen Amerikaanse bombardementen op 23 oktober op haar grondgebied waarbij "mensenlevens en materiële schade" te betreuren viel. Ook op 16, 18 en 21 oktober zijn er Amerikaanse bombardementen geweest op de DRV.
- 29 oktober - Averell Harriman, oud-voorzitter van de Amerikaanse onderhandelingsdelegatie in Parijs, laat zich zeer kritisch uit tegen de politiek van 'Vietnamisering' van de oorlog. Men moet de vrede 'vietnamiseren', aldus Harriman. De Amerikanen moeten uit Vietnam weg. Thien Minh, de voorzitter van de Boeddhistische Jeugd in Zuid-Vietnam, die half maart is gevangen genomen wegens kritiek op de regering, zal worden vrijgelaten.
- 30 oktober - 40ste bijeenkomst Parijs.

(Le Monde)

acties lezingen bijeenkomsten demonstraties acties lezingen

GRONINGEN Maandag 10 november, 19.30 uur in het Academiegebouw, Broerstraat 5. Maarten van Dullemen (redakteur Vietnam Bulletin) over: Wij en Vietnam, inleiding en discussie in het kader van de actualiteitencolleges.

ROTTERDAM Op woensdag 12 november organiseert het Vietnam Comité een avond mmv N.J. van Rhijn, chirurg te Beverwijk, tevens secretaris van het Medisch Comité Nederland-Vietnam. Vertoning film Document d'Accusation. Na de pauze zal Jan Boonstra (redakteur Vietnam Bulletin) een kort overzicht geven van de politieke en militaire situatie nu in Vietnam, waarna discussie. De avond wordt gehouden in een zaal van de PvdA, Beukelsdijk 37 te Rotterdam, aanvang 20 uur. Deze avond vindt plaats in het kader van een Derde Wereld week. Op dezelfde plaats worden bijeenkomsten gehouden over Griekenland (10 november), Portugal en koloniën met film (11 november), Latijns-Amerika (14 november).

ALKMAAR Op 8 november wordt een fakkeloptocht georganiseerd. Start 's middags Stenen brug naar de markt. Op de markt staat de hele dag een stalletje met informatiemateriaal over Vietnam. Omstreeks 14 november (let op de plaatselijke kranten voor de precieze datum) wordt een avond met films uit en over Vietnam georganiseerd in samenwerking met de Alkmaarse Cineclub. Geprobeerd wordt massaal van Alkmaar naar demonstratie op 14 november in Amsterdam te gaan. Nadere inlichtingen bij Marianne Heemskerck, Snaarmanslaan 6, tel. 02200-20541, of H. Bruyn, tel. 02513-3115.

NIJMEGEN In Nijmegen is onlangs opnieuw opgericht het Vietnam Comité Nijmegen. Tussen 13 en 21 november zullen in Nijmegen de volgende dingen gebeuren: 13 november: Films van het Medisch Comité Nederland-Vietnam (Document d'Accusation, diverse films over de organisatie van de volksgezondheid in Noord-Vietnam en de Bevrijdingsfrontgebieden) in het Geografisch Instituut van de Universiteit, Berg en Dalseweg; 15 november: demonstratie vanaf het Jan van Hoof monument bij de Waalbrug. Na afloop sprekers en discussie in gebouw Burghardt, Burghardt van de Bergstraat. Tussen 17 en 20 november: films van het Medisch Comité in vier buurthuizen. Tussen 14 en 21 november: discussies en films in verschillende middelbare scholen. Nadere informatie: tel. 08800 - 34407.

AMSTERDAM Demonstratie: vrijdagavond 14 november, acht uur 's avonds, Amstelveld naar (waarschijnlijk) de Oude Rai. Leuzen: Alle Amerikanen uit Vietnam nú, Solidair met het strijdende Vietnamese volk, Solidair met de Amerikaanse demonstranten, Stop steun aan Amerikaanse Vietnampolitiek. In de oude Rai, + kwart over negen: manifestatie waarvoor uitgenodigd zijn: iemand van het Bevrijdingsfront (Madame Binh), een vertegenwoordiger van de Amerikaanse oppositie en twee Nederlandse sprekers. Nadere inlichtingen: hr. Poons, Westlandgracht 191 I, tel. 020 - 155233.

VIETNAM OP DE RADIO

Het programma VPRO-VRIJDAG, dat uitgezonden wordt van 4 uur 's middags tot 9 uur 's avonds, zal voor een zeer belangrijk deel in het teken staan van Vietnam. De VPRO zal haar commentaren op twee plaatsen in het land op straat brengen om daar Vietnamdiscussies te voeren. De plaatsen zijn: Ubach over Worms (Jörgen Hoyer-fabriek, die precisie-apparatuur levert voor Amerikaanse granaten), Amsterdam, Leidseplein.

Naast deze directe discussies die tussen 7 en 9 uur worden uitgezonden, zal VPRO-Vrijdag nog een aantal andere Vietnamonderwerpen uitzenden, waaronder informatie, landelijke telefonische reacties, reportages uit binnen- en buitenland, Vietnamese muziek en een hoorspelletje.

Nadere inlichtingen en mededelingen over eigen activiteiten, die door mensen in den lande worden ondernomen, aan: 02150 - 10551, of schriftelijk: VPRO, postbus 11, Hilversum.

LESSEN GELEERD IN VIETNAM

WESTMORELAND VOORSPELT GEAUTOMATISEERDE OORLOGEN

WILLIAM BEECHER
(Int. Herald Tribune 16-10-'69)

Washington, 15 oktober (New York Times) - Het is mogelijk dat Vietnam niet de geschiedenis in gaat als een van de meest glorieuze hoofdstukken uit de Amerikaanse krijgsgeschiedenis, maar de lessen van de oorlog en de apparaten die tijdens deze oorlog zijn ontwikkeld zullen een revolutie betekenen voor de slagvelden van de toekomst.

Deze voorspelling deed gisteren generaal William C. Westmoreland, chef-staf van het leger, die een groten-deels geautomatiseerde gevechtszone voorziet met een groot aantal exotische opsporingsapparaten om de bewegingen van de vijand te volgen, met tactische computers om de vloedgolf van informatie te evalueren, en grote vuurkracht om snel aan de hand van deze informatie te kunnen handelen.

Hoogstwaarschijnlijk zal er minder behoefte aan soldaten zijn wanneer machines de grootste rol gaan overnemen, zo zei hij. Veel van de soldaten die nog nodig zijn, zullen georganiseerd zijn in snel opererende helikopter-eenheden, waarvan de waarde voor het eerst in Vietnam is gebleken. Nieuwe systemen om informatie te verzamelen zullen een revolutionaire uitwerking hebben op de oorlogvoering net zoals de tank, voor het eerst ontwikkeld tijdens de Eerste Wereldoorlog, dat deed in de Tweede Wereldoorlog, zei generaal Westmoreland tijdens de jaarvergadering van de Association of the United States Army hier ter stede.

Tot voor kort, zo zei hij, concentreerde het leger zich op wapens en uitrusting om zich sneller te kunnen verplaatsen, nauwkeuriger te schieten en de verbindingen efficiënter te onderhouden. Maar de inspanning om uit te vinden waar de vijand nu precies zat, zodat al de andere inspanningen effect konden sorteren, kwam pas op de tweede plaats.

Deze prioriteitsvolgorde zijn we aan het omkeren, verklaarde hij. Binnen het leger is een nieuwe organisatie geschapen om de nieuwe inlichtingensystemen te verbeteren en te integreren en om nieuwe tactieken te ontwikkelen om ervan gebruik te maken. De naam van deze organisatie is STANO, een afkorting die staat voor Surveillance, Target Acquisition and Night Observation (bewaking, doelzoeken en nachtcontrole).

De organisatie heeft een kantoor in het Pentagon en een proefterrein in Fort Hood, Texas.

Zich basierend op zijn ervaringen in Vietnam achtte generaal Westmoreland, die enige jaren dienst deed als commandant van de Amerikaanse troepen daar, de volgende ontwikkelingen waarschijnlijk:

* "Ik zie slagvelden of gevechtsgebieden die 24 uur per etmaal onder een werkelijke bewaking staan met allerlei soorten middelen."

* "Ik zie slagvelden waarop wij alles kunnen vernietigen dat wij door snelwerkende verbindingen kunnen lokaliseren en door vrijwel onmiddellijk gebruik van uiterst dodelijke vuurkracht."

* "Ik zie een blijvende behoefte aan zeer beweeglijke gevechtstroepen om behulpzaam te zijn bij het vastspinnen en vernietigen van de vijand."

"Op het slagveld van de toekomst", zei hij, "zullen vijandelijke strijdkrachten bijna onmiddellijk gelokaliseerd, opgespoord en tot doelwit gemaakt worden door het gebruik van opgeslagen gegevens, verwerking van deze gegevens met hulp van de computer en automatische vuurcontrole. Met een waarschijnlijkheid die bijna aan zekerheid grenst dat het eerste schot raak zal zijn en met bewakingsinstrumenten die de vijand voortdurend kunnen opsporen, zal de noodzaak om grote eenheden te hebben om de vijand fysiek te weerstaan minder belangrijk worden."

Hoewel hij geen details gaf over de nieuw ontwikkelde opsporingsapparatuur is bekend dat daarbij behoren afliuisterapparaatjes die door vliegtuigen uitgeworpen worden boven routes die mogelijk door de vijand gebruikt zouden kunnen worden en die opgevangen worden door vliegtuigen en stations op de grond, aangevuld met radar in de lucht en op het land, infrarood- en bij-nacht-kijk-apparatuur.

Veel van deze apparaten die nu al gebruikt worden langs Noordvietnamese infiltratieroutes in Laos en Cambodja zijn nog maar in hun kinderstadium, aldus Pentagonbronnen. Maar generaal Westmoreland meende dat "niet meer dan tien jaar ons scheiden van een geautomatiseerd slagveld".

KIJK WAT THIEU NU WIL

Mr. Scali: Als de VS luchtmachteenheden, artillerie en logistieke hulp achterlaat, denkt u dan dat uw grondstrijdkrachten tegen het einde van 1970 in staat zullen zijn weerstand te bieden aan wat er dan nog over is aan vijandelijk verzet?

President Thieu: Nee, 1970 is te vroeg...

Mr. Scali: Denkt u dat president Nixon een derde terugtrekking van Amerikaanse troepen bekend zal maken enige tijd na 15 december (de datum waarop de huidige troepenterugtrekking compleet moet zijn; red. VB)?

President Thieu: We zijn overeengekomen dat iedere keer dat we graag meer Amerikaanse troepen zouden willen vervangen, we daarover overleg zullen plegen. Nixon heeft nog niet met me gesproken over de volgende fase voor 1970, we wachten een plan in die richting af.

Mr. Scali: Heeft de president zelfs geen voorlopig tijdschema genoemd?

President Thieu: Nee, tot nog toe niet... Het probleem is niet weg te rennen, maar om dit kleine land

te helpen op te groeien en sterk te worden... zodat de VS haar handen vrij krijgt en achter kan blijven om ons economisch te helpen en ons gecompliceerde wapens ('sophisticated weapons') te geven, zoals atoomwapens die we nog niet hebben.

Mr. Reynolds: Gecompliceerde wapens zoals wat?

President Thieu: Als atoomwapens.

ABC' (radio en TV-netwerk)
Issues and Answers, 28 sept.
(I. F. Stone's Weekly, 6-10-'69)